

IŠ CIKLO MIŠKE

l

lr
aš,
gyvenimo
nuėjęs
pusę
kelio,

į
tamsią
girią
jėjau,

ir
vieškelio
nėra,
nėra
anei
takelio,

ir
vėl
pradėti
viską
iš
pradžios
turiu,

Z CYKLU W LESIE

Przełożył Miłosz Waligórski

l

l
ja,
w żywota
drogi
połowie,

w
ciemnym
obłąkałem
się borze,

gdzie
ścieżki
nie ma,
nie ma
dróżki
prawej,

i
znów
wszystko
od
początku
zaczynać
muszę,

ir
viskas,
kas,
maniau,
maniau,
yra
mano
pati
esmė –

nukrinta,
nukrinta
kaip
gelmė,

ir
stoviu
nuogas
vėl
aš
tarp
daiktų
ir
pradžioje,

klausdamas,
kur
aš esu
ir
kas
esu,

bandydamas
bandyda-
mas
jsi-
klausyt
į
tyluma,

a
wszystko,
co
myślałem,
myślałem
o
mnie
samego
istocie –

co przepada,
przepada
jak
otchłań,

i
stoję
nagi
znów
na początku
w lesie
rzeczy,

pytając,
gdzie
jestem
i
kim
jestem,

próbując,
prób-
ując się
wśluchać
w
ciszę,

bet
tegirdėdamas
tik
begalinę
daiktų
gilumą,
matydamas,
kaip
krinta
krinta
pra-
eitis,

jausda-
mas,
kaip
kiekvienas
naujas
žodis,
pojūtis,
aistra
vėl
yra,
yra
mano
pati
pradžią,

mano
pergalė
ir
mano
pražūtis,

nes aplinkui
yra
tiktai
naktis,

ale
slysząc
jedynie
rzeczy
przepaść
nieskończoną,
widząc
jak
upada
upada
pre-
szłość,

czując
jak
każde
nowe
słowo,
przeżycie,
wzruszenie

znów
jest,
jest
mnie
samego
początkiem,

moim
zwycięstwem
i
moją
porażką,

bo do-
okoła
jest
noc
sama

ir
aš
stoviu,
stoviu
vienas.

2

Aš
ieškau
naujų
formų,
kurios
man
leistų

leistų
atidaryti
visą
mano
patyrimo
atmintį.

Veltui
einu
einu
ir
šen
ir
ten –

vis
atgal
sugrįžtu,
ir
viskas,
kas
viduj
plyšta
ir
išeiti

i
ja
stoję,
stoję
jeden.

2

Szukam
nowej
formy,
która
pozwoliłaby

pozwoliłaby
mi
zacho-
wać
życia
treść.

Darmo
idę
idę
tam
i
sam –

wciąż
powra-
cam
a
wszystko,
co
w środku,
pęka
i
utyka

veržias,
veržias,

palieka
neat-
verta,
neišsakyta.

Gyveni-
mo
pūliai!

Ar
tai
tuščiai
tuščiai
kaliau

vis
save,
dailinau,
vis
giliau
giliau
eidamas,
eidamas,
vis
didesnius
ratus
didesnius
ratus
viduj
iš-
rėždamas,
vėl
ir
vėl
bandy-
damas,

miast
wyjść,

zostaje
w zam-
knięciu,
niewypo-
wiedziane.

Błoto
żywota!

Czy
próżno
próżno
kułem

siebie
wciąż,
zdobiłem,
wciąż
z głębią
z głębią,
idąc,
idąc,
coraz
większe
koła
większe
koła
od środka
zataczając,
znów
i
znów
prób-
ując,

vėl
ir
vėl
bandydamas
pasiekt
pasiekt
neišsakytą
savo
būties
prasmę,
tikslą –

vis
klaUSDamas,
klaUSDamas,
iš
naujo
įsiklaUSDamas
į
tylą,
tylą,

nežinoda-
mas,
kad
tyla
niekad
nėprabyła,

nežinoda-
mas,
kad
nieko
užu
klaUSDimo
nėra,

znów
i
znów
próbujuć
osiągnąć
osiągnąć
niewypowie-
dziany
cel,
bytu
mojego
sens –

wciąż
pytając,
pytając,
od
nowa
wstuchując się
w
ciszę,
ciszę,

nie wie-
dząc,
że
cisza
nigdy nie
przemówi,

nie wie-
dząc,
że
nie
ma
nic
poza
pytaniem,

kad
atsaky-
mas
į
kiekvieną
klausimą
yra
tikslai
tyla,
tyla –

netikėdamas
aš
tyliai
dar
einu,

veltui
liesdamas,
liesdamas
ir
šliedamasis
prie
daiktų –

šalta
akim
įje
perveria
perveria
ir
ir
pasilieka
pasilieka
neatveria-
mi
nebylūs,

že
odpo-
wiedzią
na
každą
pytanie
jest
tylko
cisza,
cisza –

nie wierząc,
idę
jeszcze
cicho,

darmo
dotykając,
dotykając
i
szukając
oparcia
w
rzeczach –

one
zimnym
okiem
przeszywają
przeszywają
i
zostają
zostają
zam-
knięte,
nieme,

būties
suokalby.

rzeczy
złośliwość.

(1967)

Pragnę podziękować Panu Ričardasowi Petkevičiusowi za konsultację przekładu.

Miłosz Waligórski

Edyta Łukawska, *przyjaźń*